

Бодљикаво шчасе

Уређиваштво и администрација
Београд, Косовска 19/Ш

Претплату прима «Пресе» за про-
дају новина и часописа, Београд
Влајковићева 8.

Претплата, тромесечно 60.— дин.
полугодишње 120.— годишње 240
динара.

БРОЈ 131 — ГОД. IV

БЕОГРАД, СУБОТА, 27 МАЈА 1964

РУКОПИСИ СЕ ПРИМАЈУ, ПА ШТАМПАЈУ ИЛИ БАЦАЈУ

ДА ЛИ ЋЕ МУ ПРИЈАТИ?

ЧЕРЧИЛ: — То јело је било мало теже за варење. Пробајте ово друго!

У очи инвазије

Стаљин: — Шта је Винстоне, мотавате којекаким конферен- зар тако! Докле ћете ме ви за- витлавати!

Черчил: — Ало ко је тамо... Ах ти Јосифе... Јес... па наравно... чим се буде указала певолна прилика.

Стаљин: — Море зар ми нисте обећали да ћете ударити најдаље до 15 марта, а ево већ јуни ће скоро.

Черчил: — Па што ти се тако жури!

Стаљин: — Море како да ми се не жури, кад ми војска крвари из дана у дан, а ви се тамо из-

цијама.

Черчил: — Немој тако. Дого- варамо се знаш. Ето на импери- јалној конференцији смо се сло- жили да инвазију занста отпочне- мо. И у ту сврху мобилисани су сви избегли Пољаци, де Голви Французи, Бадољови Талијани и други окупирани народи. Они ће претстављати главну ударну силу... Не брини ништа... ало чујеш ли!

Стаљин: —

Черчил: — Ало, Јосифе што ћу- тиш! одговори!!

Стаљин: —

[Радио Лондон је јавио да је Стаљин напрасно разболео].

Брину се они за нас

У Београду круже верзије да Черчил није ни знао за бомбар- довање Београда, већ кад је то чуо на радиу страшно се разбе- снео. Причају да је чим је про- читао у новинама о бомбардова- њу одмах затражио од савезнич- ке ваздушне команде да му по- шаље извештај о циљевима који су тучени. Кад је сазнао да су бомбардовани «војни објекти» и «железничка» станица, некако се већ умирио. Рекао им је ако већ мора да буде нека и у будуће бомбардују исте објекте. У међу- времену стигао је у Лондон Ти- тов генерал Велобит, који је од- мах замолио Черчила да се зау- зме за српски народ. И испричао му је о патњама нашега народа у овоме рату. Када је Черчил све то чуо, кажу да је од жалости сузу пустио. А Велебит је тако дирљиво описао судбину српско- га народа да се и сам заплакао. Тако су се ова два «пријатеља» српскога народа удружила у за- једничкој бризи и старању за наш

народ, па сад немамо више да се плашимо кад нам је будућ- ност, како бар кажу, осигурана.

ОН СЛУША РАДИО ЛОНДОН

Сретнем јутрос на Славији је- дног пријатеља са породицом. У- пртио пуно кофера и ухватио је- дно дете за руку, а друго му је на леђима. За њиме трчкара же- на. У журби ме и не приметеше. Ја викнух:

— Куде тако журно, Милане?

— Па, ето, зар не видиш, жу- рим на воз.

— Па куд си тамо пошао уз Макензијеву улицу?

— Ма јеси ли луд, човече? На станицу!..

— Каква те станица горе напа- ла? упитах га кеново.

— Па зар ниси чуо да је јавио радио Лондон да је бомбардо- вана железничка станица у Бео- граду, а то је било на Пашином брду. Па ја ето упутио се на воз. У здравље, викну он, и одјури- ша трком...

СОВЈЕТИ НАС НЕ БОМБАРДУЈУ

У Београду у последње време круже гласови да су нас бомбар- довали Енглези и Американци у- пркос совјетског протеста. Сов- јети по причању неких добро о- бавештених кругова не бомбар- дују грађанство. Када сам то ис- причао једном пријатељу, он ми је казао да је то истина и да он то већ одавно зна. Упитао сам га откуд зна. Рекао је: Па то је оп- ште позната ствар и о томе не треба дискутовати. Совјети гра- ђанство не бомбардују, већ га кољу. Ко не верује нека пита У- крајинце.

Сомови и бомбардовање

Приликом последњих ваздуш- них напада на престоницу настра- дао је у Дунаву велики број со- мова, од којих су неки тешки пре- ко осамдесет година. Селаци хватају голим рукама ову рибу, која им долази као неки дар с неба и продају је београђанима по осамстотина динара килограм.

— Зашто је ова риба тако ску- па? — питам једног селака.

— Скупа? — чуди се он. Све је вама варошанима скупо. А знаш ли ти шта кошта једна бомба?

Чудно питање

— А како спавате!

— Овако, господине докторе!

НЕМА ПРАВИЛА БЕЗ ИЗУЗЕТКА

Француз ручао за истим сто- лом са Пољаком, па при крају ручка, мало загрејан вином, Фран- цуз рече:

— Чудновато! Ви не пијете ни- шта, а код нас у Француској се увек каже: «Пијан као Пољак».

— Како је то занимљиво! од- говори Пољак. — А код нас у Пољској се каже: «Учтив као Француз».

НЕСУЂЕНИ ПРОФЕСОРИ

Многобројни београдски ђаци су се надали да ће им се ова школска година, као ратним жр- твама, поклонити. Међутим, по о- колним селима почеле су да ра- де основне школе, па чак и гим- назије, тако да ће сироти ђаци испати дупле жртве, јер ће мо- рати да посећују предавања.

Американски двобој

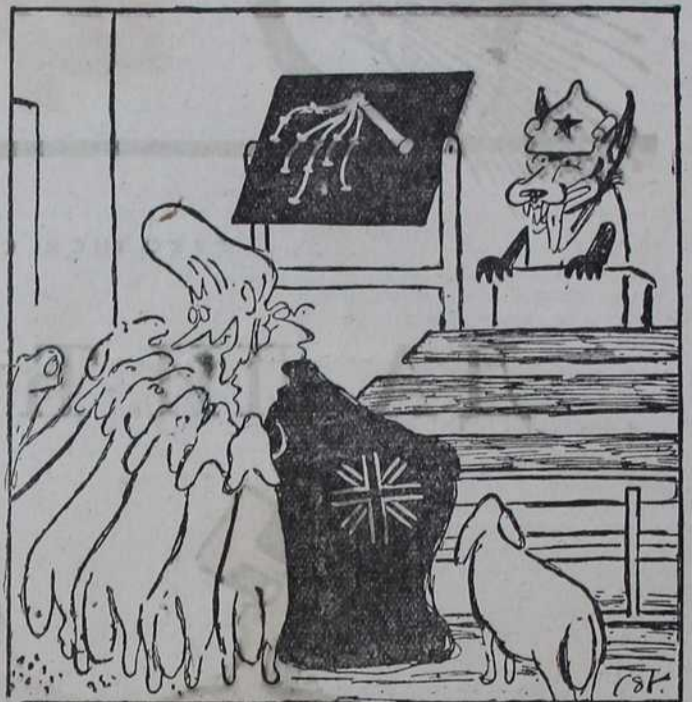
Приликом американског двобо- ја Леви је извукао цедуљу с нат- писом: «Извршити самоубиство».

Дали су му револвер и оста- вили га самог у соби. После кратког времена зачу се пуцањ и гласан узвик: «Живео!»

Затим, сав радостан истрча Ле- ви и саопшти:

— Промашо сам!

У НОВОЈ ШКОЛИ

ЕНГЛЕСКА: — Моје драге овчице, добићете једног сјајно учитеља!

НОВИ УСПЕСИ АМЕРИКАНА- ЦА НА ТИХОМ ОКЕАНУ

Из Вашингтона се полузванич- но саопштава, да су јачи одреди американске морнарице заузеле острво Галапагос. Корњаче, које су се сунчале на обали биле су потпуно заглашене тим препадом који је извршен ванредно вешто и готово без икакве галаме. Ве- лик број је ухваћен, а било је међу њима и врло великих, које гризу.

АКО ДОЂЕ, НЕЋЕ ДОЋИ...

Послао неки официр свога по- силног својој пријатељици, уда- тој жени, да је упита да ли ће му доћи после подне.

Кад се вратио натраг, војник затекна свога старешину баш у разговору са мужем те жене. Да муж не би видео о чему се ра- ди, он му репортира:

— Био сам, била јес! Ако дође (муж кући), неће доћи; ако не дође, доћи ће!..

Два нова домаћа лека

Што се тиче разних лекова Србија је прилично зависна од увоза и иностранства. Међутим ускоро ће наше апотеке да пусти у промет два нова лека, која су домаћи производ и могу да се производе у готово неограниче- ним количинама. Први се зове «зортозан» и узима се у мањим (а може и у већим) количинама пре и после напада. Сировина за продукцију тог лека јест шљива или ком. Други се лек зове «антиконфузан». Он је за спољаш- њу употребу и најбоље је да се пацијенту сила на главу у што већим количинама. Добива се у свим апотекама, а може и у бу- тарицама.

ТРАЖИ СЕ ЛУКСУЗАН СТАН

Тражим луксуз-стан са цело- купни уређај и намештај и да буде удобно у центру града. За цену не питам. Упитати: Стани- ца, тамо где стоје колица, за Боку носача.

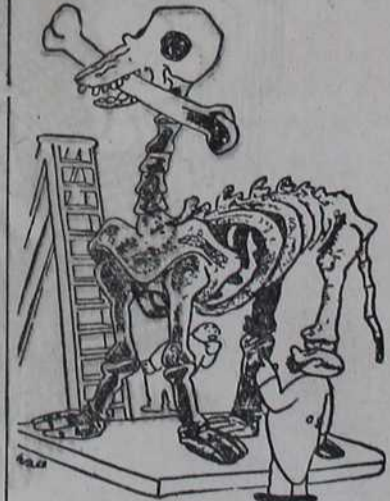
ЧЕРЧИЛ ОСТАЈЕ КОНЗЕК- ВЕНТАН

Агенција «Рајтер» саопштава: Претседник пољске владе гор- ко је приговорно претседни- ку владе Његовог британског Ве- личанства да није одржато обе- ћање, које је било дато Пољ- ској. Претседник Черчил одгово- рио је, да то ништа не смета, јер ће Пољска уместо старог до- бити једно ново обећање, и тим одговором се овај задовољно и изашао из владине палате.

ОНИ СУ ЗА ПОШТОВАЊЕ НЕУТРАЛНОСТИ

Недавно су владе Лондона и Вашингтона најоштрије нападе Шведску што тргује са Немач- ком. Сада међутим јављају да није дошло до споразума између Сједињених Држава и Шведске о лиферицији кугличних лежаја. Ка- да Шведска лиферије Сједиње- ним државама — то је неутрал- ност, а када врши размену про- дуката са Европом — то је кр- щење неутралности — тако бар тврде савезнички листови.

У музеју

— Откуда ова кост у устима!
— Нисам знао где друго да је метнем!

Учтивост пред инвазију

— Изволите драги Винстоне.
— После Вас, драги Франклине.

ЂОКИНО ПУТЕШЕСТВИЈЕ

Ђока није кукавица, али му се богзна ради чега прекрати дисање кад чује шум авионских мотора. Чим чује какав било звук који личи на свирање сирене, хвата жену за руку и у највећем трку вуче је на периферију. Госпођа опет, као свака добра домаћица, хтела би да понесе што више ствари, «да не би пропало ово мало сиротиње». Због тога долази врло често до свађе између Ђоке и његове супруге госпође Наде, ма да је Ђока у обичном животу познат као човек који је пред својом женом мањи од маковог зрна. Али, непрестано узбуне и Ђокино уображење да чује сирене трипут више него што свирају, направиле од овог бившег папучара правог хероја који се усуђивао да наређује жени. То се госпа Нади није нимало свиђало, па зато предложи своје мужу да се евакуишу у једно оближње село, јер се надала да ће тако успети да поврати свој уздрмани ауторитет. Ђока радосно прихвати овај предлог и још истог дана они натрпаше на једна кола најпотребније ствари и отпутоваше у село.

— Хало, је ли то перионица!
— Каква ми је то будала донела веш!

раде бебе њеног узраста. Најзад је заспала сном који је Ђока био себи наменио. Кад се после два-три часа дете пробудило, госпођа Нада је морала да чисти и суши своје скупоцено ћебе од камиље длаке, чаршав и своју спаваћу.

После вечере Ђока је хтео да мало проветри кујну, јер је било исувише топло и загушљиво. — Немо' да отвараш прозоре — опоменуше га — јер може да дуне ветар, па да разбије џамове, а сад не може да се други купе.

Ђока уздахну, али отрпе. Целе ноћи он и жена су се превртали по тврдој постели која је била пуна бува.

Сутрадан је дошло до низа нових слика из сеоског живота. А увече домаћица угура у кујну, од јуче произведену за спаваћу сабарату по стварима, домаћица јој рече љутито:

— Знате — треба да се опраси, а у кочини је ладно — објасни она. Неће вам сметати, а и севап

је. Ето, и ми смо вас примили, што кажу, из свег срца.

Верује Ђока да су га примили из свег срца, само то срце изгледа некако мало. Ипак, мири се са судбином. Прима крмачу као да му је рођена свастика и стрпљиво целе ноћи слуша како она брекће и грокће поред пећи, док се он са женом преврће по постели.

Ујутру домаћин замоли Ђоку да му помогне да спреми лук за пијацу. Требало је неколико корпи лука очистити од земље и повезати како налажу захтеви повртарства. Ђока је чистио, домаћица везивала, а домаћин је доносио све нове и нове корпе. Посао је трајао скоро до вечери. Ђока је стрпљиво радио. Одморио се највише пола часа за време ручка.

Предвече дођоше домаћину у посету три пријатеља.

— Ово је господин што сам га примио из братства и милости — претстави га домаћин.

— А онда се обрати Ђоки:
— 'Ајде, ти, господине ко учеван човек кажи нам како стоје ове ситуације. Онај тамо Пера чуо је...

Ђока, који је толико издржао, ово није могао да издржи. Лупи песницом по столу, покупи жену и ствари и врати се у Београд.
Ђорђе Микшић

Није он крив

Судија: — Шта, опет ви овде, јесам ли вам рекао последњи пут да нећу више да вас видим.

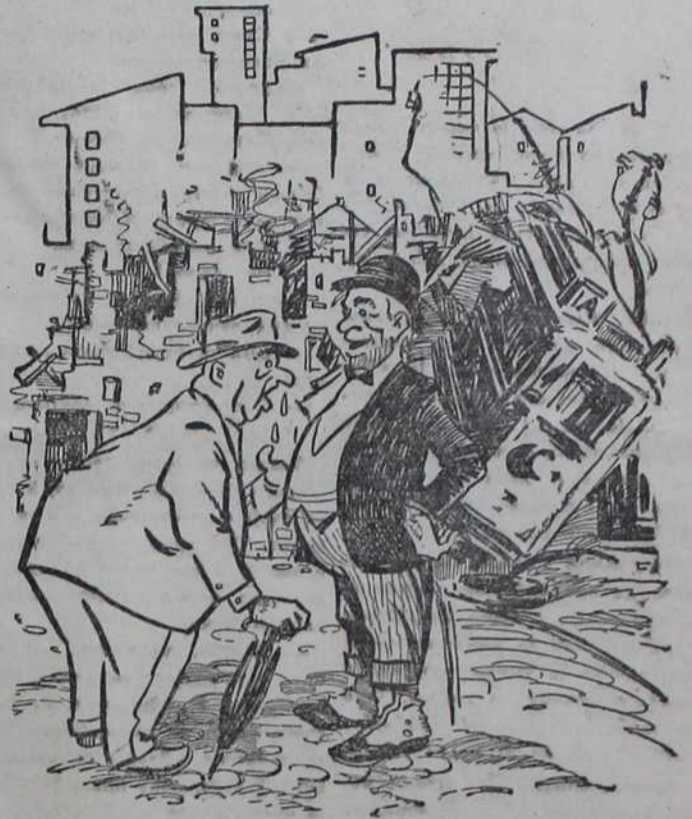
Оптужени: — Ја сам то рекао полицајцу, који ме је ухватио, али он није хтео да ме слуша.

ОТМЕНИ СЛУГА

— Продужетак романа, господине баронел!

Саобраћајни чвор

— Видиш тачно је да су бомбардовани саобраћајни чворови. Овог пута бацили су бомбе на пругу трамваја «Приштинца».

Позориште у Сланцу

Од пре две три недеље у Сланцу доје претставе артист звани «Оштра главак». Претставе се држе под ведрим небом, испред општинске кафане, а програм се састоји из више акробатских такчака. После прве претставе, акробат је зашао са тањиром да наплаћује улазнице, али велики број публике одмах је «напустио салу», тако да је приређивач добио само неколико динара. Користећи се искуством, он седа увек у средини претставе прави паузу и наплаћује улазнице. Кад покупи паре, израчуна да ли му се исплати да игра до краја или да прекине претставу.

Довитљиви акробата намерава да свој патент препоручи и Народној позоришту.

НА МРТВОЈ СТРАЖИ

Постави једном командир лалу да чува мртву стражу. У позно доба ноћи примети лала да се неко приближава.

— Молим лепо, ко је то! Упитаво учтиво лала.

У тај час са непријатељске стране припуцаше пушке.

— Еј, ви, молићу лепо, немојте шицати пушкама, има овде и људи. Рече лала још љубазније.

Кобасица у петак

Поп и сељак седе под дрветом на клупи. Поп једе кобасицу.

Сељак: — Како ти, попе, можеш да једеш петком кобасице.

Поп: — Ето тако, лепо!

Сељак: — А наш поп нама не доје.

Поп: — Недам ни ја. Нека купе, па нек једу.

Судија: — Шта сте по занимању?

Оптужени: — Акробата.

Судија: — Нареднице, затворите прозор.

МОРА ДА ЋУТИ

— Богами г, Радивојевићу, вања жена ми се не свиђа овако болесна. Може да буде опасно.

— Али, драги докторе, она се мени не свиђа ни здрава, па ипак морам да ћутим.

Рачун

Учитель: — Мићо, када ти имаш пет метара платна, па ти од тога мати одреже један метар, отац пола метра, а сестра два метра, колико ће ти остати?

Мића: — Вала, кад они сви режу ништа ми неће остати.

ЈАНАЋКУ СЕ ЖУРИ...

Било је прекасно

— Да, мој младићу, требало је десет година (док сам открио, да немам баш никаквог дара за сличање.

— Па јеси ли бар онда престао снимати!

— Не... Било је већ прекасно. Већ сам одавна био постао славан.

Бившем премијеру: Таман ти решио, да се заузмеш за Србе, а оно одлете сам у бубањ. Не вреди се секирати, удружи се са осталим «бившим», па играјте лепо покер. Видите да вас и онако нико ништа не пита.

Рајтеру: Доказао си да имаш боље инструкције од наше Дирекције железница. До сада смо знали да се београдска железничка станица налази на Пашином Брду. Сада си нас бар то научио.

Навику: До сада си веровао да су нам и поред свега пријатељи. Тврдио си неће нас они радним даном. Неће нас они кад је облачно. Они ће само војне циљева. Интересује нас само шта ћеш сада наћи да причаш.

Радно Милеви: Жао нам је што су вам се сарадници разбегли по оној народној: Мили моји куд који. Причекај ипак, кад прође прва забуна прибрате се, и онда ће ти слати још фантастичније вести. Само не гарантујемо да ћете имати слушалаца као и раније.

Војину: Чули смо да си у Обреновцу отворио школу за младе спортисте. Као први предмет увео си испијање шприцера на више начина, које си сам изумео. Настави тако, кад то буду научили, лако им је после давати голове.

Лепом Миши: Чујемо да се љутиш што ти овако отворено одговарамо. Али шта ћеш? Проналазачи се морају поштовати. Са знали смо за твој најновији проналазак, пола чиновништва ради једне недеље, а пола друге. Нема шта, лепа и практична идеја. Само што ти спадаш увек у оне друге. И то је практично, бар са твога гледишта.

Мишошу: Кад је загудило отперјао си у стилу неког болеро ганца, и оставио публику. Имао си право. Изгледа да ћемо овог лета и без тебе имати доста балета.

Власник и издавач: «Просветна заједница» а. д. Добрачина бр. 30/II.

Штампа: Штампарија «Луча», Кр. Наталије бр. 100. Тел.: 21-772

ПИСМО МАЛОГ ЈОВИЦИ

На лекарском прегледу

Лекарски преглед војника. Поднаредник наређује:

— Сваки нека се свуче. Немо да долазите обучени!

На вратима собе ипак се појављује један војник потпуно обучен. Поднаредник бесни:

— Шта сам наредио, тикване! Салачи се. Не мож госин доктор да те прегледа кроз одело.

— Али, поднаредниче...

— Не говори!

Мало касније исти војник улази код лекара потпуно го.

— Шта те боли? упита га лекар.

— Око, господине докторе.

Вратио се један сеоски омладинац са курса у Немачкој и прича својим земљацима шта је све видео. Они врте главом, чуде се и верују у све приче омладинца.

Тако поред осталог омладинац им каже:

— Е вала, људи, пос' му љубим, у Минхену сам видео једну књигу какве нигде нема. Ту ти је свака ствар на овом белом свету записана. Зваше се «вертербух». Е вала, нећу прежалити што је нисам купио.

ЦИГАНИН ПРЕД ВЕШАЛИМА

Водили Циганина на вешање. Циганин посрће, а његов брат тужно гледа поворку и муца:

— Што га, бре, водите кад нема вољу д'иде?

— Е, Циго, нема он, али славни суд има вољу, рече спроводник.

— Па водите, онда, славни суд, кад му је баш воља, одврати Циганин.

Данас у београду не мazes заладити ни пет пала. Сви су стисли па казу чувају беле пале за црне дане, а Ја им кажем зал ово нису црни дани. Моле како нису да црни не могу бити. Могу, могу каже један цика а Они узели да га гледе сто баксузила.

Ето после Суботе седимо пед лагумом, плицамо и цекамо Кад одједном залалмасе. Ја сав плетљог мислим Ето их долазе. Оно није било, већ чудна нека појава. Велика салена дуга око сунца. Зива згода да се полемисе, а ја Сам им леко да не показују луком, јел це им испати зуби. Неки лекосе да це им испати зуби од ове хлане сто једемо. Једна баба це леци: Ето, зал не видите, несе нас вице бомбалдовати, види се Лепо, и то у лазним бојама. Моле каквим бојама, каже један дебелико, то је знак да це нас све зиве побити па да цемо се посветити. Моле људи, не будалите, ка-

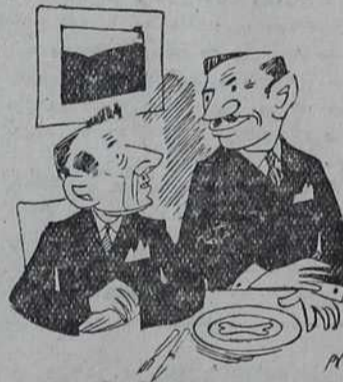
зе неки сталап. То је знак да це летина бити лодна. Јос како је лодна, повикасе сви. Јос једно овакво лето и Ко плезиви на Здравље му. Онда су се јавили јос неки и тумачили којеста, а у то је досло Подне и неко је пледлозно Овим плолоцима после Хлиста да иду да једу...

Никако ми се не Допада налед ба да Ђаци наставе Сколу. Али ниста не мали. Наледба је наледба, али вола Бих да знам ко це да плонаће мога Дису кад ни он сам незна у коме је Седу. Уосталом за мене нема везе, јел ја сам књиже плоло јос пле бомбалдовања.

Сазно сам неке ствали о госпа Јели којој је муз век одавно на путу, али ја сам фел па сам отисо и леко јој да цу писати Пласету, она ме је модила да је не блукам, али слабо би јој то помогло да ми није поклонила пет иљадалки да цутим.

вас Јовица.

Немогуће

— Знам један виц — мастан!
— Мастан, сада! Немогуће...

Буквално схватио

Бокица: Мамице, ти си пре него што си се удала била спортисткиња?

Мама: Нисам, сине, ни знала за спорт.

Бокица: Па кад сам био пре неки дан код тетке она каже да си много јурчала пре него што си се удала.

Ж

Забуна

— Смем ли Вам претставити, госпођо, мога пријатеља Јовановића? Он провео скоро седам година на Канарским острвима.

— О каква част! Надам се да је господин тамо научио добро да пева.

ДВОЈИЦУ УНЕСРЕЋИЛА ...

— Кажеш да је Гордана двојницу довела до лудила. Како то!
— Једноме је дала корпу, а за другога се удала.

ТЕТКА РОЈКА одговара

Цици: За тебе је поред рђавих страна ово бомбардовање имало и једну згодацију. Све девојке из Космајске улице су избегле, тако си сада сигурна да си не само најекстравагантнија, већ и најлепша.

Буби: Жалиш се да се сељаци буне што фарбаш косу оксигеном, и да прстом показују на тебе говорећи: ето зато смо пропали. Не секирај се, главно је да те сељанке не оговарају, а за сељанке ће бити лако чим њихове Станојке буду набавиле оксиген. Увућиће они рогове.

Учитељици Смиљи: Питаш ме како да предрибљујеш надзорника јер ти ђаци слабо уче. Опробано сретство за умирење љутих надзорника је умиљат поглед и младо прасенце на ражњу. Тако су твоје претходнице добијале петице. Јави ми да ли си успела.

Белој: Направила си успех. Треба ти честитати. Од бомбоњере код Тате до примадоне велики је скок. Паметна си и наћићеш ваљда мецену. Онда се лакше напредује.

Мици: Алал ти вера. Упрегла си Мишу и несме ни да мрдне од тебе. А он се јадник све отима: хоћу у Београд, хоћу у Београд. Само ти чврсто држи. Нека му послужитељи доносе пошту на потпис. Не мора да се излаже човек опасности.

Ради: Како да ти кажем? Душко ти носи пртљак, а Драган те снабдева цигаретама. Избор је заиста тежак. У данашњим временима незнам ни сама кога би изабрала. Не одбијај ни једног, а кад прође ова грмљавина лако ћеш се обојице ратосиљати.

Ж

МЕЂУ ТРГОВЦИМА

— Забога пријатељу освести се, твоја жена има четири љубавника...

— Не мари ништа. Ја много више волим да учествујем са 20% у добром послу него са 100% у слабом.

...

— Како је Милица?

— Врло променљиво. Прво је била несрећно заљубљена, затим срећно верена, Доциније срећно удата. А сада срећно разведена.

КЕЛНЕРСКА ФИЛОЗОФИЈА

— У кафани гост поручује супу. Кад је почео да једе нађе у њој муву.

— Келнер, нашао сам у супи мртву муву.

— Шта, мртву муву у супи? Утешите се, то је сасвим природно. Једном сви морамо умрети. Одврати келнер.

ЛАКО ЈЕ ЊОЈ

Лекар каже болесници:

— Забрањујем вам свако интимније приближавање вашем мужу.

— То ми је свеједно... Имам љубавника.